

M.10037: 1-6.

ACC. N:R

Landskap: Småland
Härad: Västbo
Socken: Kulltorps inlänning
Uppteckningsår: 1895 - 1896 1946

Upptecknat av: Alfred Tjöberg
Adress: Lanna
Berättat av: Johannes Nilsson
Född år 1826 i Kulltorps

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Brottningar och bröllapsreden s. 1-6

Luf. 52.

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR M.10037:/.

Bröllop och Bröllopsseder.

Luf. 52.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På 1800-talets början förde alltid brudgummen själv in bruden i kyrkan, men längre fram i tiden blev det sedan att prästen, som skulle som skulle förrätta vigseln, förde in bruden medan klockaren förde brudgummen. Men så småningom kom denna sedvänja ur bruk och nu för tiden är det återigen brudgummen som för bruden. Det är blott i fornämligare kretsar som någon annan gör denna tjänst och då vanbrudens fader. Vigselringar brukades allmänt. Ringarna var av silver, samt ganska breda och flata. Brudens ring var prässad med blomstermönster och dubbelt så bred ^{brudgummens}, vilken var släthblott hälften så bred. Antagligen var denne breda ring en föregångare till de nutida förlovnings- och vigselringar som bäras av gifta kvinnorna. Det förekom ofta att fattigare brudpar, som inte ansåg sig ha råd att köpa ringar, lånade ringar för vigseln. Dessa lånade de antingen av sin husbonde, om de nu var torpare, eller av någon bättre situerad släkting. Man lånade gärna bort ringar till fattiga brudpar, det ansågs nämligen bringa lycka i huset hos den som lånat ut Fingen.

Något s.k. 'Sperröl' och insamling till prästen förekom ej här. Inte heller takklädsel över brudparets plats vid bordet, men i kyrkan hölls päll över brudparet. Denna sed upphörde dock här på 1860-talet.

Blosshällare vid bröllop förekom inte heller här.

Det var regel att prästen skulle ha sin plats till höger om brudparet under bröllopsmiddagen, och prästfrun till vänster. Sedan placerades gästerna allt efter anseende och förmögenhets förhållanden. Den fornämste släktingen hade sin givna plats vid sidan om prästen, och så fortsattes i tur och ordning tills alla fått plats, vilket tog en rundlig tid enär det fordrades stor övertalning innan man fått alla bänkade, ty det hrde till sedan att man skulle läta truga sig till bordet. Det berättas att vid ett dylikt tillfälle en gäst t.c.m. gömde sig i hölådan med påföljd att man ej fann honom förr än middagen var över, och sålunda blev utan middag. Nu är denna sed med få undantag bortlagd. Då man under gamla tider ej var så väl försedd med bordsattiralj som nu möste

ACC. NR M10037:2.

mäste gästerna bära med sig kniv och gaffel. Man hade därför ett bestick, en fällkniv som i ett skaft innehöll både kniv och gaffel. I vardagslag klarade man sig mycket bra utan dessa redskap med fingrarna som gaffel. Men det var sällsynt att de fattiga ägde ens en fällkniv. För dessa lade man en vanlig s.k. 'täljkniv'. Varför deras plats nederst vid bordet av folkhumorn döpts till 'täljknivändan'.

Förr i tiden voro brudens föräldrar värdfolk som togo emot gästerna och välkomnade dem samt anvisade dem deras platser vid bordet. Numera är det vanligen en granne eller annan god vän och hans maka som sköta värdskapet. På den tiden då bränvinetågs som en nödvändighetsvara, skulle gästerna bjudas på en sup så snart man hälsat. Även denna sed hör med få undantag nu till det förgagna.

Det var bastanta och kraftiga maträster som bjöds vid bröllopsmiddagen. Det började med smörgåsbordet varest man bredde smör på på tjocka och långa limpskivor samt hemlagad korv, kockt fläsk och fläsksyrla, till detta hörde en stor sup bränvin. Sedan kom kokt räskalad potatis, fläsk och pepparrotsås och kött, samt lutfisk. Därefter kom en rätt tillagad av maltdricka med sirap och skurna vetebrödstärningar. Denna rätt kallades 'kallskål'. Så något slags fruktkräm. Som sista rätt förekom alltid antingen ostkaka eller 'sötost', men vanligen båda slagen. Sötosten bereddes på så sätt att man löplade nysilad mjölk varefter den kokades tills den antog en gulbrun färg, då man slog upp den på ett tennfat och fick kallna. Den var sedan färdig sättas fram på bordet. Till denna senare rätt serverades också en sup bränvin. Hade man musik spelades alltid en marsch då första och sista rätten inbars. Här på orten bestod musiken alltid av fiol eller klarinett. Det var särskilt två spelmaän som var anlitade för sin skicklighet. Det var en skräddare Magnus Olsson på fiol och en bonde Petter Svensson som trakterade klarinetten virtuosvässigt. Det ansågs inte passande att ej lämna något kvar av maten på talriken. Dessa matrester delades ut till bygdens fattiga som alltid infunnousig vid bröllopsgårdarna. Gåvor till brudparet brukade släkten och grannarna frambära dagen innan bröllopet eller på själva morgonen för detsamma, men i så god tid att dessa skänker kunde

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M.10037:3.

förevisas dessa för gästerna vid hemkomsten från kyrkan. ~~XXXXXX~~

Till musikanten och kokerskan samlades in pengar på så sätt att en av gästerna gick omkring med skål i vilken samtliga lade en slant. Denna insamling till spelmannen företogs efter middagen, men till kokerskan först vid affärden från bröllopsgården.

Till prästen förekom här ingen insamling.

Det dansades alltid vid bröllopen på den tiden. Det var vanlig polka och "fyrmannapolka," vilken dans som namnet anger fyra personer deltog. Det var en synnerligen bullrande dans som frestade golvtilejornas hållbarhet, men var mycket omtyckt. Dessutom dansade man polkett, ("millebett;") menuett och "kadrilj." Seden var att brudgummen började dansen med bruden varefter han fortsatte med någon av de närmaste kvinnliga släktingarna såsom äldsta svägerskan. Bruden skulle såsom seden bjöd dansa med de flästa gästerna.

Långt tillbaka i tiden, efter vad de gamla berättat, brukade de slå ring kring brudgummen medan ungkarlarna sökte draga honom ur ringen. Det blev ibland en häftig kamp, beroende på vilken part som var i majoritet. Slutet blev alltid att de gifta avgingo med segern sedan andra parten mutats med några supar. Detta kallades för "brudgummeköp." Då ett regält bröllop skulle stå i dagarna tre, mäste värdfolket för alla som skulle övernatta och det var vanlig-
en de flästa. Pojkar och flickor inhystes alltid i övre våningen där man bättade på golvet. Här lågo pojkar och flickor parvis. Detta "sängelag," ~~XXXX~~ blev ofta upprinnelsen till mångt nytt giftermål. Men det räknades som en stor skam om någon flicka eller pojke mäste ligga ensam och blev svårt utsatt för de övrigas skämt och gyckel. Om de nygifta som första barn önskade sig en flicka, mäste man sätta en spräckt tråsko under sängen bröllopsnatten. Brudens moder skulle i regel bättja brudsängen.

Det var en ganska präende dräkt bruden ifördes före vigseln. Klänningen var förr vanligtvis svart till färgen, men syntes knappast för all grannläten av påträklade sidenband, uppslag av sammet med fransar och spetsar av guld eller silvertråd. Skärp med paljetter och band i många färger. Över allt detta en slöja av tyll som släp och fästes under kronan. Vita strumpor av fint

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bröllop och Bröllopsseder.

Luf. 52.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På 1800-talets början förde alltid brudgummen själv in bruden i kyrkan, men längre fram i tiden blev det sedan att pristen, som skulle förrätta vigseln, förde in bruden medan klockaren förde brudgummen. Men så småningom kom denna sedvänje ur bruk och nu för tiden är det återigen brudgummen som för bruden. Det är blott i fornämligare kretsar som någon annan gör denna tjänst och då vanbrudens fader. Vigselringar brukades allmänt. Ringarna var av silver, samt ganska breda och flata. Brudens ring var prässad med blomstermönster och dubbelt så bred ^{brudgummens}, vilken var släthöftad. Antagligen var denna breda ring en föregångare till de nutida förlovnings- och vigselringar som bäras av gifta kvinnorna. Det förekom ofta att fattigare brudpar, som inte ansåg sig ha råd att köpa ringar, lånade ringar för vigseln. Dessa lånade de antingen av sin husbonde, om de nu var torpare, eller av någon bättre situerad släkting. Man lånade gärna bort ringar till fattiga brudpar, det ansågs nämligen bringa lycka i huset hos den som lånat ut ringen.

Något s.k. 'Spörröl' och insamling till pristen förekom ej här. Inte heller takklädsel över brudparets plats vid bordet, men i kyrkan hölls päll över brudparet. Denna sed upphörde dock här på 1860-talet.

Blosshällare vid bröllop förekom inte heller här. Det var regel att pristen skulle ha sin plats till höger om brudparet under bröllopsmiddagen, och prästfrun till vänster. Sedan placerades gästerna allt efter anseende och förmögenhets förhållanden. Den förmämste släktingen hade sin givna plats vid siden om pristen, och så fortsattes i tur och ordning tills alla fått plats, vilket tog en rundlig tid enär det fordrades stor övertalning innan man fått alla bänkade, ty det hrde till sedan att man skulle låta truga sig till bordet. Det berättas att vid ett dylikt tillfälle en gäst t.c.m. gömde sig i höladan med påföldt att man ej fann honom förr än middagen var över, och sålunda blev utan middag. Nu är denna sed med få undantag bortlagd. Då man under gamla tider ej var så väl försedd med bordsattiralfj som nu maste

ACC. N.R M10037:2.

mäste gästerna bära med sig kniv och gaffel. Man hade därför ett bestick, en fällkniv som i ett skaft innehöll både kniv och gaffel. I vardagslag klarade man sig mycket bra utan dessa redskap med fingrarna som gaffel. Men det var sällsynt att de fattiga ägde ens en fällkniv. För dessa lade man en vanlig s.k. täljkniv. Varför deras plats nederst vid bordet av folkhumorn döpts till "täljknivändan".

Förr i tiden voro brudens föräldrar värdfolk som togo emot gästerna och välkomnade dem samt anvisade dem deras platser vid bordet. Numera är det vanligen en granne eller annan god vän och hans maka som sköta värdskapet. På den tiden då bränvinet ansågs som en nödvändighetsvara, skulle gästerna bjudas på en sup så snart man hälsat. Även denna sed hör med få undantag nu till det förgagna.

Det var bastanta och kraftiga maträcker som bjöds vid bröllopsmiddagen. Det började med smörgåsbordet vareftest man bredde smör på tjocka och långa limpskivor samt hemlagad korv, kokt fläsk och fläsksyrla, till detta hörde en stor sup bränvin. Sedan kom kokt räskalad potatis, fläsk och pepparrotsås och kött, samt lutfisk. Därefter kom en rätt tillagad av maltdricka med sirap och skurna vetebrödstärningar. Denna rätt kallades "kallskål". Så något slags fruktkräm. Som sista rätt förekom alltid antingen ostkaka eller "sötost", men vanligen båda slagen. Sötosten bereddes på så sätt att man löplade nysilad mjölk varefter den kokades tills den antog en gulbrun färg, då man slog upp den på ett tennfat och fick kallna. Den var sedan färdig sättas fram på bordet. Till denna senare rätt serverades också en sup bränvin. Hade man musik spelades alltid en marsch då första och sista rätten inbars. Här på orten bestod musiken alltid av fiol eller klarinett. Det var särskilt två spelmaän som var anlitade för sin skicklighet. Det var en skräddare Magnus Olsson på fiol och en bonde Petter Svensson som trakterade klarinetten virtuosvässigt. Det ansågs inte passande att ej lämna något kvar av maten på talriken. Dessa matrester delades ut till bygdens fattiga som alltid infunnionsig vid bröllopsgårdarna. Gåvor till brudparet brukade släkten och grannarna frambära dagen innan bröllopet eller på själva morgonen för detsamma, men i så god tid att dessa skänker kunde

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M.10037:3.

förevisas dessa för gästerna vid hemkomsten från kyrkan. ~~xxxxxxxx~~

Till musikanten och kokerskan samlades in pengar på så sätt att en av gästerna gick omkring med skål i vilken samtliga lade en slant. Denna insamling till spelmannen företogs efter middagen, men till kokerskan först vid affärden från bröllopsgården.

Till prästen förekom här ingen insamling.

Det dansades alltid vid bröllopen på den tiden. Det var vanlig polka och "fyrmannapolka," vilken dans som namnet anger fyra personer deltog. Det var en synnerligen bullrande dans som frestade golvtilejornas hållbarhet, men var mycket omtyckt. Dessutom dansade man polkett, ("millevett,") menuett och "kadrilj." Seden var att brudgummen började dansen med bruden varefter han fortsatte med någon av de närmaste kvinnliga släktingarna såsom äldesta svägerskan. Bruden skulle såsom sedan bjöd dansa med de flästa gästerna.

Långt tillbaka i tiden, efter vad de gamla berättat, brukade de slå ring kring brudgummen medan ungkarlarna sökte draga honom ur ringen. Det blev ibland en häftig kamp, beroende på vilken part som var i majoritet. Slutet blev alltid att de gifta avgingo med segern sedan andra parten mutats med några supar. Detta kallades för "brudgummeköp." Då ett regält bröllop skulle stå i dagarna tre, mäste värdfolket för alla som skulle övernatta och det var vanlig en de flästa. Pojkar och flickor inhystes alltid i övre våningen där man bättade på golvet. Här lågo pojkar och flickor parvis. Detta "sängelag," ~~xxxx~~ blev ofta upprinnelsen till mångt nytt giftermål. Men det räknades som en stor skam om någon flicka eller pojke mäste ligga ensam och blev svårt utsatt för de övrigas skämt och gyckel. Om de nygifta som första barn önskade sig en flicka, mäste man sätta en spräckt tråsko under sängen bröllopsnatten. Brudens moder skulle i regel bättja brudsängen.

Det var en ganska prälande dräkt bruden ifördes före vigseln. Klänningen var förr vanligtvis svart till färgen, men syntes knappast för all grannläten av påträklade sidenband, uppslag av sammet med fransar och spetsar av guld eller silvertråd. Skäpp med paljetter och band i många färger. Över allt detta en slöja av tyll som släp och fästes under kronan. Vita strumpor av fint

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 10037: 5

brudparet se sig tillbaka, ty då såg man efter en ny make eller maka. Vid bröllopsgården brukade traktens ungdom alltid natten före vigselns resa en äreport. Vanligen med två stolpar av smäckra granar. Överklädda, cm vintern granris och på sommaren av björklöv. Överst på dessa stolpar spikades toppar av unggranar eller björk. Under dessa fästades en tvärslå, på vars mitt man stte en stång med flagga, samt på själva tvärslån en tavla med en lyckönskan till budparet. Målat i bjärta färger på ett stycke tyg eller papp. Härunder hängdes en krans av lingonris med blommor av färgat papper. Denna sed att resa äreportar brukas även numera fast fast dessa ~~numera~~ äro både större och mer invecklade med både sex och tolv stolpar. Dessutom hänger man gurlanger av granris på låga stolpar så långt från äreporten som man antar brudparet går då de ropats ut vigseldagen. Till sedan hörde att de som varit med och satt upp äreporten skulle trakteras, förr med en sup och s.k. "polkagrissar," numera med kaffe och dopp.

"Kockabränne" och "björkdragning" förekom inte här.

På bröllopskvällen samlades alltid bygdens ungdomar för med ett väldigt skjutande hedra de nygifta. Som ungdomen sällan vid sådana tillfällen voro nyktra, var detta myckna skjutande inte alldeles riskfritt, fast det var ytterst sällan någon olycka inträffade. Numera samlas både yngre och äldre på bröllopskvällen förtatt som det heter "ropa ut brudparet." Detta går så till att någon som är begåvad med god röst, går fram till trappan och ropar med hög röst; "brudparet ut!" Detta upprepas tre gånger med en kort paus emellan varje utrop. Härefter trärer brudparet ut och går mellan de i två led stående åskådarna, så långt dessa led räcka, varefter de vända åter. Tre gånger upprepas detta, och då hurras det och ropas leven för brudparet. Sedan ropas värden ut att hälla tal samt tacka för uppvaktningen. År det nu så att de uppvaktande äro litet upp spelata händer det att även kökspersonal och gäster måste ut. För övrigt skulle bröllopsgården pyntas och göras så fin som möjligt, i all synnerhet var detta fallet om det blott var en flicka i gärden att gifta bort.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M.10037:/

Bröllop och Bröllopsseder.

Luf. 52.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

På 1800-talets början förde alltid brudgummen själv in bruden i kyrkan, men längre fram i tiden blev det sedan att prästen, som skulle som skulle förrätta vigseln, förde in bruden medan klockaren förde brudgummen. Men så småningom kom denna sedvänja ur bruk och nu för tiden är det återigen brudgummen som för bruden. Det är blott i förnämligare kretsar som någon annan gör denna tjänst och då vanbrudens fader. Vigselringar brukades allmänt. Ringarna var av silver, samt ganska breda och flata. Brudens ring var prässad med blomstermönster och dubbelt så bred ~~vitt~~ brudgummens, vilken var slätmblott hälften så bred. Antagligen var denne breda ring en föregångare till de nutida förlovnings- och vigselringar som bäras av gifta kvinnorna. Det förekom ofta att fattigare brudpar, som inte ansåg sig ha råd att köpa ringar, lånade ringar för vigseln. Dessa lånade de antingen av sin husbonde, om de nu varo torpare, eller av någon bättre situerad släkting. Man lånade gärna bort ringar till fattiga brudpar, det ansågs nämligen bringa lycka i huset hos den som lånat ut ~~ringen~~.

Wägots s.k. 'Spörröl' och insamling till prästen förekom ej här. Inte heller takklädsel över brudparets plats vid bordet, men i kyrkan hölls päll över brudparet. Denna sed upphörde dock här på 1860-talet.

Blosshällare vid bröllop förekom inte heller här.

Det var regel att prästen skulle ha sin plats till höger om brudparet under bröllopsmiddagen, och prästfrun till vänster. Sedan placerades gästerna allt efter anseende och förmögenhets förhållanden. Den förnämste släktingen hade sin givna plats vid siden om prästen, och så fortsattes i tur och ordning tills alla fått plats, vilket tog en rundlig tid eftersom det fordrades stor övertalning innan man fått alla bänkade, ty det hrde till sedan att man skulle läta truga sig till bordet. Det berättas att vid ett dylikt tillfälle en gäst t.c.m. gömde sig i höljan med påföld att man ej fann honom förr än middagen var över, och sålunda blev utan middag. Nu är denna sed med få undantag borttagd. Då man under gamla tider ej var så väl försedd med bordsattiralj som nu måste

ACC. N.R M.10037:2.

mäste gästerna bära med sig kniv och gaffel. Man hade därför ett bestick, en fällkniv som i ett skaft innehöll både kniv och gaffel. I vardagslag klarade man sig mycket bra utan dessa redskap med fingrarna som gaffel. Men det var sällsynt att de fattiga ägde ens en fällkniv. För dessa lade man en vanlig s.k. täljkniv. Varför deras plats nederst vid bordet av folkhumorn döpts till täljknivändan.

Förr i tiden voro brudens föräldrar värdfolk som togo emot gästerna och välkomnade dem samt anvisade dem deras platser vid bordet. Numera är det vanligen en granne eller annan god vän och hans maka som sköta värdskapet. På den tiden då bränvinet ansågs som en nödvändighetsvara, skulle gästerna bjudas på en sup så snart man hälsat. Även denna sed hör med få undantag nu till det förgångna.

Det var bastanta och kraftiga maträtter som bjöds vid bröllopsmiddagen. Det började med smörgåsbordet varest man bredde smör på tjocka och långa limpskivor samt hemlagad korv, kockt fläsk och fläsksyrla, till detta hörde en stor sup bränvin. Sedan kom kokt räskalad potatis, fläsk och pepparrotsås och kött, samt lutfisk. Därefter kom en rätt tillagad av maltdricka med sirap och skurna vetebrödstärningar. Denna rätt kallades "kallskål". Så något slags fruktkram. Som sista rätt förekom alltid antingen ostkaka eller "sötost", men vanligen båda slagen. Sötosten bereddes på så sätt att man löplade nysilad mjölk varefter den kokades tills den antog en gulbrun färg, då man slog upp den på ett tennfat och fick kalina. Den var sedan färdig sättas fram på bordet. Till denna senare rätt serverades också en sup bränvin. Hade man musik spelades alltid en marsch då första och sista rätten inbars. Här på orten bestod musiken alltid av fiol eller klarinett. Det var särskilt två spelmaän som var anlitade för sin skicklighet. Det var en skräddare Magnus Olsson på fiol och en bonde Petter Svensson som trakterade klarinetten virtuosvässigt. Det ansågs inte passande att ej lämna något kvar av maten på talriken. Dessa matrester delades ut till bygdens fattiga som alltid infunnionsig vid bröllopsgårdarna. Gåvor till brudparet brukade släkten och grannarna frambära dagen innan bröllopet eller på själva morgonen för detsamma, men i så god tid att dessa skänker kunde

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

förevissas dessa för gästerna vid hemkomsten från kyrkan. ~~xxxxxxxx~~

Till musikanten och kokerskan samlades in pengar på så sätt att en av gästerna gick omkring med skål i vilken samtliga lade en slant. Denna insamling till spelmannen företogs efter middagen, men till kokerskan först vid affärden från bröllopsgården.

Till prästen förekom här ingen insamling.

Det dansades alltid vid bröllopene på den tiden. Det var vanlig polka och "fyrmannapolka," vilken dans som namnet anger fyra personer deltog. Det var en synnerligen bullrande dans som frestate golvtilejornas hållbarhet, men var mycket omtyckt. Dessutom dansade man polkett, ("millebett,") menuett och "kadrilj." Seden var att brudgummen började dansen med bruden varefter han fortsatte med någon av de närmaste kvinnliga släktingarna såsom äldsta svägerskan. Bruden skulle såsom seden bjöd dansa med de flästa gästerna.

Långt tillbaka i tiden, efter vad de gamla berättat, brukade de slå ring kring brudgummen medan ungkarlarna sökte draga honom ur ringen. Det blev ibland en häftig kamp, berroende på vilken part som var i majoritet. Slutet blev alltid att de gifta avgingo med segern sedan andra parten mutats med några supar. Detta kallades för "brudgummeköp." Då ett regält bröllop skulle stå i dagarna tre, mäste värdfolket för alla som skulle övernatta och det var vanlig en de flästa. Pojkar och flickor inhystes alltid i övre våningen där man bättade på golvet. Här lågo pojkar och flickor parvis. Detta "sängelag," ~~xx~~ blev ofta upprinnelsen till mångt nytt giftermål. Men det räknades som en stor skam om någon flicka eller pojke mäste ligga ensam och blev svårt utsatt för de övrigas skämt och gyckel. Om de nygifta som första barn önskade sig en flicka, mäste man sätta en spräckt tråsko under sängen bröllopsnatten. Brudens moder skulle i regel bättja brudsängen.

Det var en ganska präende dräkt bruden ifördes före vigseln. Klänningen var förr vanligtvis svart till färgen, men syntes knappast för all grannläten av påträklade sidenband, uppslag av sammet med fransar och spetsar av guld eller silvertråd. Skärp med paljetter och band i många färger. Över allt detta en slöja av tyll som släp och fästes under kronan. Vita strumpor av fint

LUNDS UNIV.

FOLKMINNES-

ARKIV

5)
ACC. NR M. 10037: 5

brudparet se sig tillbaka, ty då såg man efter en ny make eller maka. Vid bröllopsgården brukade trakten ungdom alltid natten före vigselns resa en äreport. Vanligen med två stolpar av smäckra granar. Överklädda, om vintern granris och på sommaren av björklöv. Överst på dessa stolpar spikades toppar av unggranar eller björk. Under dessa fästades en tvärslå, på vars mitt man sätte en stång med flagga, samt på själva tvärslån en tavla med en lyckönskan till budparet. Målats i bjärta färger på ett stycke tyg eller papp. Härunder hängdes en krans av lingonris med blommor av färgat papper. Denna sed att resa äreportar brukas även numera fast fast dessa numera äro både större och mer invecklade med både sex och tolv stolpar. Dessutom hänger man gurlanger av granris på låga stolpar så långt från äreporten som man antar brudparet går då de ropats ut vigseldagen. Till sedan hörde att de som varit med och satt upp äreporten skulle trakters, förr med en sup och s.k. "polkagräs", numera med kaffe och dopp.

"Kockabrämme" och "björkdragning" förekom inte här.

På bröllopskvällen samlades alltid bygdens ungdomar för med ett väldigt skjutande hedra de nygifta. Som ungdomen sällan vid sådana tillfällen voro nyktra, var detta myckna skjutande inte alldeles riskfritt, fast det var ytterst sällan någon olycka inträffade. Numera samlas både yngre och äldre på bröllopskvällen förtatt som det heter "ropa ut brudparet". Detta går så till att någon som är begåvad med god röst, går fram till trappan och ropar med hög röst; "brudparet ut". Detta upprepas tre gånger med en kort paus emellan varje utrop. Härförder trärer brudparet ut och går mellan de i två led stående åskådarna, så långt dessa led räcker, varefter de vända åter. Tre gånger upprepas detta, och då hurras det och ropas leven för brudparet. Sedan ropas värden ut att hälla tal samt tacka för uppaktningen. År det nu så att de uppaktande äro litet uppspelata händer det att även kökspersonal och gäster mäste ut. För övrigt skulle bröllopsgården pyntas och göras så fin som möjligt, i all synnerhet var detta fallet om det blott var en flicka i gärden att gifta bort.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR **M10037:6.**

Då blev det en ganska kostbar historia för föräldrarna. Ty i månader innan bröllopet börjades tillredelserna. Det var målning och reparationer på och i husen. Gårdsplanenrensades från allt skräp som under år samlats. Där växande träd sneddes upp, stenar togos upp och bortfördes. Brunskär och drikshoar snyggades till. Kring ladugård och lador gjordes rent. Runt farstudörren lades grankvistar och alla cjmnheter på gården fyldes ut. Man fejade och pyntade och gjorde fint på bästa sätt. Allt detta arbete kom naturligtvis på husfolkets lott. Medan äreportarna och dess klädsel alltid gjordes av ungdomen i grannhället.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV